

Lone Dybkjær (RV):

1976-loven blev ikke udelukkende lavet med henblik på indførelse af atomkraftværker. Den blev også lavet på grund af andre ting, hvilket fremgår klart, når man ser loven. Der står en masse andre ting i den, og i lovens titel hedder det da også »atomanlæg m.v.«. Det er, som om miljøministeren fuldstændig overser det.

Det andet er at prøve på at føre diskussionen hen på spørgsmålet om atomkraft. Det drejer sig ikke om atomkraft. Det drejer sig om, på hvilken måde regeringen behandler folketings i sit lovarbejde og i sin måde at administrere tingene på. Det, som vi stadig væk ikke har fået svar på, er: hvorfor benyttede miljøministeren ikke, uanset baggrunden for det, 1976-lovens intentioner? Jeg vil tro, at hvis miljøministeren havde været i opposition, så ville han have fundet det rigtigt, at 1976-lovens procedure havde været anvendt. Det har vi stadig ikke fået svar på, og det vil være ønskeligt at få et sådant svar.

Arne Melchior (CD):

Dette er jo ved at udarte til en juridisk diskussion, og den er da sikkert også både relevant og interessant. Jeg forstår det således, at ministeren kunne have benyttet den procedure, 1976-loven anviser, men jeg synes da, det er bevist i dag, at han har gjort rigtigt i ikke at gøre det. Han må jo have haft på fornemmelsen, at han havde klar parlamentarisk dækning for ikke at gøre det, og debatten her har ganske klart vist, at han har vurderet rigtigt, og derfor er der absolut intet angribeligt i det.

Ebba Strange (SF):

Nej, hr. Arne Melchior, dette er ikke nogen juridisk diskussion. Dette er en parlamentarisk diskussion. Dette er en debat om, hvor meget det betyder, hvad vi vedtager i dette folketing, hvor meget de betænkninger, vi skriver, betyder, hvor meget de ting, vi siger her fra talerstolen, betyder i forhold til en regerings magt og indflydelse. Jeg er meget skuffet over, at miljøministeren stadig væk siger, at 1976-loven kun handler om, hvorvidt vi skal indføre atomkraftværker eller ej, for det gør den ikke. Når miljøministeren påstår, at vi, der har fremsat forslaget, ikke kender baggrunden for 1976-loven, så er

jeg lige ved at spørge miljøministeren, om han i tilstrækkelig grad kender den behandling, det lovforslag fik her i folketingset.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Jeg prøvede febrilsk, om jeg kunne nå at finde citatet fra, jeg mener, det er andenbehandlingen, hvor hr. Erik Holst understregede, at denne lov ikke handler om at indføre atomkraft i Danmark, men om at skabe en tilfredsstillende og betryggende procedure. Det havde været dejligt, men jeg indrømmer, at min afmagt over for logikken i samtalen er så stor nu, at det snart kan være det samme.

Jeg vil lige sige til hr. Arne Melchior, at det var en meget interessant parlamentarisk oplysning, vi fik fra centrum-demokraterne, at man fremover vil gå ud fra, at det er en gyldig fremgangsmåde, at hvis ministeren har en fornemmelse af, hvordan det vil gå, så behøver han ikke fremsætte de nødvendige forslag for at få dækning, han kan bare fornemme sig til det. Det synes jeg lyder virkelig betryggende.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

I denne sidste oplysning fra fru Margrete Auken ligger der intet nyt. Det er ganske normalt, at ministre under udøvelsen af deres hverv administrativt og på anden måde skønner eller forhører sig, om de er dækket af et parlamentarisk flertal, og så står de til ansvar for de fremgangsmåder, de har valgt. Viser det sig, at de har skønnet forkert, ja, så må de stå til dette ansvar. Dette er der overhovedet intet nyt i, og fru Margrete Auken har været længe nok med i lovgivningsarbejde til at vide, at det forholder sig sådan.

Arentoft (FP):

For god ordens skyld vil jeg blot sige, at med hensyn til, hvilket udvalg sagen skal henvises til, vil fremskridtspartiet gå ind for, at den går i miljø- og planlægningsudvalget, idet vi følger forslagsstillerne. Dermed skulle der være et komfortabelt flertal – efter at socialdemokratiet er gået ind for den samme tanke – for, at forslaget går i miljø- og plan-